

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@panasztestulet.hu

🌐: www.panasztestulet.hu

Ügyszám: FRPS/458/2011/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

364/2011. (XII. 7.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2011. augusztus 11-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2011. december 7-én megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k .

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos 2011. augusztus 11-én elektronikus levél útján küldte meg panaszát, amelyet 2011. szeptember 7-én postára adott levelével egészített ki.

1) Panaszában előadta, hogy elvált, de közös házában él volt férjével, D. Z.-vel, valamint 19 éves lányával, D. P.-vel. A válás után megromlott a kapcsolata volt férjével, valamint a gyerekeivel, ezért albérletbe kényszerült, de másnaponta hazajárt. A panaszos 2011. július 26-án 17 óra 30 perc körül otthon tartózkodott, gépjárműve – amelyet lányának vásárolt, de ő az üzemben tartója, mivel lánya még nem rendelkezik vezetői engedéllyel – az udvaron állt. A gépkocsi kulcsa a zárban volt, azt azonban az időközben hazaérkező D. Z. minden előzmény nélkül eltulajdonította, és megszarolta a panaszost, hogy csak akkor adja neki vissza, ha a panaszos is visszaadja neki a volt közös gépjárművük pótkulcsát.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

A panaszos felhívta a Rendőrkapitányságot a 107-es segélyhívó számon, és segítséget kért személyi szabadságának megsértésére hivatkozással. Az ügyeletes közölte a panaszossal, hogy ha a gépkocsi nem az ő nevében van, a rendőrök jogtalanul nem intézkedhetnek. A panaszos ekkor kétségbe esett és D. Z.-re támadt, utána hajított három téglát, a férfi azonban nem sérült meg. Ez alatt megérkezett a panaszos veje, M. T., aki nyomdafestéket nem tűrő módon fenyegetőzött, és közben a panaszos meggyőződése szerint a körzeti megbízottal beszélt mobiltelefonján és informálta arról, hogy a panaszos bejelentést tett. A panaszos megjegyzi, hogy veje és a körzeti megbízott ismerik egymást, veje gyakran segít a körzeti megbízottnak fát szállítani.

Ezt követően megérkezett a panaszos idősebbik lánya is. Mivel a panaszost családtagjai folyamatosan fenyegették, felhívta ügyvédjét, hogy segítséget kérjen, de mivel ő sem tudott mit tenni, a panaszos kétségbeesésében ismét felhívta a 107-es segélyhívó számot. Ekkor már kiküldtek két járórt – a panaszos tudomása szerint nem erre a hívásra érkeztek ki, hanem a körzeti megbízott közbenjárására –, akik állítása szerint őt nem hallgatták meg, csak családjának többi tagját, azonban őket is a panaszostól olyan távolságban, hogy ő nem hallhatott semmit. A panaszos kérte őket, beszéljenek úgy, hogy ő is hallhassa, ekkor a kérésének eleget tettek. A panaszostól mindössze annyit kértek, hogy kinek a nevében van a kérdéses gépjármű. A forgalmi engedély megtekintését követően az intézkedő rendőrök megállapították, hogy azon a panaszos szerepel, ezért közölték vele, hogy elviheti a gépjárművet. Ekkor a panaszos családja felháborodott, és a rendőrökre támadt azzal, hogy a gépkocsi nem a panaszos tulajdonát képezi. A rendőrök erre közölték, hogy felhívják feletteseiket, hogy megtudakolják, mit tegyenek, majd távolabb mentek és telefonálni kezdtek.

Amikor a panaszos világító mobiltelefonját nézte a gépkocsi mellett, az intézkedő rendőr felszólította, hogy ne rögzítse az intézkedést. A panaszos közölte, hogy az nem áll szándékában, majd megkérdezte, mi történne, ha mégis felvételt készítené. A rendőr azt a választ adta, hogy akkor másképp járnak el.

Ezt követően az intézkedő rendőrök közölték, hogy a panaszosnak meg kell várnia a kisebbik lányát, ő majd eldönti, hogy a panaszos elviheti-e a gépkocsit. Ekkor az eljáró rendőrök szolgálati ideje lejárt, ezért elmentek, és egy másik járőrpáros érkezett helyettük, akik a panaszossal nem vették fel a kapcsolatot. A panaszos az intézkedésről semmilyen írásos anyagot nem látott.

A panaszos ekkor már „teljesen ki volt borulva az egész eljárás mód miatt”, a szobájában várta meg lányát megérkezését, aki végül odaadta neki a gépkocsi kulcsát. A panaszos 22 óra 30 perckor ülhetett be a gépkocsijába, és ebben a felfokozott idegállapotban volt kénytelen visszaindulni N. városba.

2) A panaszos beadványának kiegészítésében a Testület felhívására nyilatkozott arról, hogy a Testület létezéséről 1-2 nappal panaszának előterjesztését megelőzően szerzett tudomást a Rendőrkapitányságon. Az intézkedés során panaszjogáról elmulasztották tájékoztatni.

Előadta, hogy a 107-es telefonszámot először 17 óra 30 perc körül tárcsázta. Az ügyeletes tiszt ekkor nem vette őt komolyan, erre az ügyeletes tiszt hangjából, valamint a beszélgetés lefolyásából következtetett. A panaszos ezalatt sírva könyörgött, hogy a rendőrség tegyen

valamit, az ügyeletes tiszt azonban azt elmondta, hogy a rendőrök jogtalan intézkedésbe nem vonhatók be.

A panaszos 18 óra 30 perc körül hívta másodszorra a 107-es segélyhívó számot, és ismét könyörgött, hogy segítsenek. Az ügyeletes tiszt ekkor már ígéretet tett arra, hogy kiküldi a járőröket, akik kb. 20 perc elteltével érkeztek ki. A panaszos kérte őket, hadd mondja el, miért kért segítséget, a rendőrök azonban arra kérték, hogy várjon. A panaszos 20 óra 45 perc körül ment be a szobájába. Arról, hogy ezt követően mi történt, nincs tudomása.

3) A panaszos a Testület rendelkezésére bocsátott egy, a gépkocsi forgalmi engedélyéről készített fényképfelvételt is, amelyen látható, hogy a panaszos, mint a gépjármű üzemben tartója van feltüntetve a forgalmi engedélyen.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatók.

1) A Rendőrkapitányság vezetőjének 2011. október 1-jén kelt tájékoztató levele szerint 2011. július 26-án 17 óra 30 perckor a panaszos nem tett bejelentést. A hangrögzítő szerint a panaszos első bejelentését 2011. július 26-án 19 óra 21 perckor tette. Az ügyeletes r. főtörzszászlós az esettel kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy az egy válás okán kialakult, a volt házastárssal folytatott vitának tünt, aminek megoldása polgári úton lehetséges, és az ilyen esemény nem kíván azonnalos rendőri intézkedést. Fentiek miatt a panaszost az ügyelvezető tájékoztatta az ügy megoldásainak lehetőségeiről, miszerint volt férjével szemben feljelentést tehet. A kapitányságvezető elmondása szerint a bejelentés alapján és a körülmények tisztázását követően 20 órakor küldtek ki járőröket a helyszínre. Korábban erre azért nem volt lehetőség, mert a járőrök más ügyben intézkedtek.

A tájékoztatólevél tanúsága szerint 2011. július 26-án 18 óra 30 perckor szintén nem tett bejelentést a panaszos, a hangrögzítő szerint második bejelentés 20 óra 4 perckor zajlott. A panaszos második bejelentésében azt közölte, hogy a másik fél, aki korábban bezárta a gépkocsijába iratait, többedmagával megjelent a helyszínen, és a gépkocsijából a papírjait ki akarta venni.

A helyszínre a Rendőrkapitányság állományába tartozó P. Sz. r. törzsőrmestert és G. Z. r. őrmestert küldték ki. A járőrök 20 óra 15 perckor érkeztek meg a helyszínre. Őket 21 óra 5 perckor leváltotta P. N. r. törzsőrmester, valamint F. K. r. főtörzsőrmester, akik megvárták a gépkocsi tulajdonosának megérkezését és a vitás ügy rendeződését, majd tájékoztatták a feleket jogaikról, és 21 óra 55 perckor elhagyták a helyszínt.

Az intézkedő rendőrök kitérkezésükkor a helyszínen találták a panaszost, akit a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 29. § (1) bekezdése alapján igazoltattak. Ezt követően meghallgatták és igazoltatták az ügy tisztázása érdekében a panaszos férjét, valamint vejét is, majd jelentettek az ügyeletes tisztnek. A panaszos a rendőri intézkedés során többször kérte a gépjármű indítókulcsát, hogy elhagyhassa a helyszínt, azt azonban nem közölte a járőrökkel, hogy ő a gépkocsi üzemben tartója. Mivel nem derült ki egyértelműen, hogy ki a személygépkocsi tulajdonosa, illetve üzemben tartója, az intézkedő rendőr a kulcsot D. Z.-től elkérte, majd a gépkocsi tulajdonosának megérkezéséig történő

visszatartása végett a kiérkező Határrendészeti Osztály állományába tartozó rendőröknek átadta. 21 óra 50 perckor érkezett meg a helyszínre a személygépkocsi tulajdonosa, D. P., akit az Rtv. 29. § alapján igazoltattak, majd átadták neki az indítókulcsot. A szemben álló felek megegyezését követően az intézkedő rendőr tájékoztatta őket jogairól, majd a rendőrök elhagyták a helyszínt.

A kapitányságvezető jelentése szerint az intézkedő rendőrök egyike sem ismerte korábról a panaszos vejét, M. T.-t. Előadta továbbá, hogy a helyszínre kiérkező járőrök az Rtv. 20. §-ban foglaltaknak eleget tettek, és az őket váltó járőrök a feleket tájékoztatták a jogaikról. A panaszost a helyszínen meghallgatták, az általa elmondottakat jelentésben rögzítették. A kapitányságvezető előadta, hogy a panaszos megkísérelt videofelvételt készíteni az intézkedésről, egy mobiltelefont tartott a kezében, azt a látszatot keltve, hogy az intézkedést rögzíti. A panaszost az intézkedő rendőr felszólította, hogy tegye le a telefont, valamint felhívta a figyelmét, hogy amennyiben a felvett intézkedést felhasználja, vagy azt közzé teszi, bűncselekményt követ el. A panaszos ezt követően a telefont elrakta, a figyelmeztetést tudomásul vette.

2) A helyszínre kiérkező P. Sz. r. törzsőrmester, valamint G. Z. r. őrmester közös jelentésben rögzítették a történeteket. A panaszos a helyszínen, meghallgatása során elmondta, hogy bejelentését megelőzően D. Z. az udvaron parkoló Opel Corsa típusú személygépkocsijának kulcsát a zárból kivette, azt nem akarta neki visszaadni, majd távozott. A panaszos elmondta, hogy férjétől a közelmúltban vált el. Korábban a volt férje a tulajdonukban lévő másik gépkocsi pótkulcsát a panaszosnak adta annak érdekében, hogy a panaszos azt bármikor használni tudja. Miután a viszony elmergesedett közöttük, a panaszos a pótkulcsot ügyvédi letétbe helyezte. Mivel férjének még nem tudta visszaadni a pótkulcsot, D. Z. bosszúból az ő gépkocsijának kulcsát vette el. Azt mondta, akkor adja vissza, ha a panaszos is visszaadja neki a másik gépkocsi pótkulcsát. Mivel a férj nem értette meg, hogy a pótkulcs ügyvédi letétben van, vita alakult ki közöttük. A panaszos a kulcsot nem tudta visszaszerezni, ezért D. Z. irányába hajított egy tégladarabot, amit a földről vett fel. Mivel a volt férje ekkor már az utcán volt, a tégladarab tőle távol ért földet. Ezt követően értesítette a rendőrséget.

A panaszos férje a helyszínen történt meghallgatása alkalmával elmondta, hogy a gépkocsi, amelynek kulcsát elvette, valójában nem a panaszos, hanem lányuk, D. P. tulajdonában van, aki az intézkedés idején egy másik településen tartózkodott.

Az intézkedő rendőrök meghallgatták a panaszos idősebbik lányát, D. B.-t, valamint férjét, M. T.-t is, akik a történeteket a panaszos férjével egyezően adták elő.

Ezt követően az intézkedő rendőrök az ügyeletes tiszten keresztül leellenőrizték az udvaron parkoló gépkocsit a rendszáma alapján, és megállapították, hogy az D. P. tulajdonában van, aki az intézkedés idején egy másik településen tartózkodott, de azonnal elindult a helyszínre. Ezt követően, 21 órakor a zárt állapotban lévő gépkocsit, valamint annak indítókulcsát az intézkedő rendőrök átadták az őket váltó járőröknek.

3) P. N. r. törzsőrmester, valamint F. K. r. főtörzsőrmester közös jelentése szerint 21 óra 5 perckor az ügyeletes vezető utasítására megjelentek a helyszínen, ahol egy gépkocsi indítókulcsát átvették P. Sz. r. törzsőrmestertől. 21 óra 50 perckor megérkezett a panaszos fiatalabbik lánya, D. P., akit az intézkedő rendőrök igazoltattak, priorálták és megállapították, hogy a körözésben nem szerepel. Ezt követően átadták neki a gépkocsi indítókulcsát. D. P. a

kulcsot átadta a panaszosnak. Az intézkedő rendőrök tájékoztatták a panaszost arról, hogy férjével a gépjármű használatának feltételeit polgári peres úton rendezhetik.

4) P. Sz. r. törzsőrmester, valamint G. Z. r. őrmester 2011. szeptember 29-én kiegészítő jelentést tettek, ami az alábbi többletinformációt tartalmazza. A panaszossal szemben fogatosított intézkedés során az Rtv. 20. §-ban foglaltaknak eleget tettek. A jelentés szerint – miután kiérkeztek – a panaszos az iratait a nyitott állapotban lévő gépjárműből kivette, majd megállapították személyazonosságát.

Az intézkedés során a panaszos többször hangoztatta, hogy nem ér rá, ezért elhagyja a helyszínt. Amikor beült a gépkocsiba, magatartása megváltozott, láthatóan labilissá vált. Ekkor az intézkedő rendőr megkérte, hogy szálljon ki, hogy meghallgathassa azzal kapcsolatban, miért igényelt rendőri segítséget. A panaszos kiszállt a gépjárműből a rendőri felszólításra, majd sírva a gépkocsi mellé, a „földre rogyott”. Az intézkedő rendőrök ekkor odaléptek hozzá, felsegítették, majd a ház lépcsőjéhez kísérték. Ezt követően folytatták a helyszínen lévő személyek meghallgatását. Az intézkedés során a panaszos idősebb lánya értesítette D. P.-t.

A jelentés szerint a meghallgatott személyek D. Z.-nek adtak igazat, elmondták, hogy a panaszos már hosszabb ideje labilis természetű, nem tudnak vele közös nevezőre jutni.

A panaszos több alkalommal kérte az intézkedő rendőröktől a gépjármű kulcsát, hogy el tudja hagyni a helyszínt, azt azonban egy alkalommal sem említette, hogy ő a gépkocsi üzemben tartója, ezért a rendőrök a gépkocsi kulcsát a tulajdonos megérkezéséig visszatartották.

5) A körzeti megbízott (M. J. r. főtörzsőrmester) 2011. szeptember 30-án kelt jelentésében számol be a történekről. A jelentés szerint 2011. július 26-án az esti órákban telefonon tett nála bejelentést M. T., vagy felesége – a körzeti megbízott már nem emlékszik pontosan, melyikük –, miszerint a panaszos nem hajlandó visszaadni a D. P. tulajdonában lévő, Opel Corsa típusú gépkocsit. Elmondták, hogy a gépjármű üzemben tartója a panaszos, aki el akar menni a gépkocsival, a tulajdonos azonban ehhez nem járul hozzá. D. P. ekkor egy másik településen tartózkodott, de jelezte, hogy elindul a helyszínre.

A körzeti megbízott a hívást követően betelefonált a Rendőrkapitányság ügyeletére, és tájékoztatta az ügyeletvezetőt, hogy M. T. és D. B. bejelentést tették nála. Előadta az ügy előzményeit is az ügyeletvezetőnek. Az ügyeletvezető elmondta a körzeti megbízottnak, hogy a panaszos aznap este már tett bejelentést a kapitányságon, miszerint a volt férje bezárta az iratait a gépkocsiba és nem adja vissza azokat. Az ügyeletes arról tájékoztatta M. J. r. főtörzsőrmestert, hogy az ügy nem kíván azonnali intézkedést, kérte, hogy mondja meg a bejelentőnek, adják vissza a panaszosnak az iratait. Ezt a körzeti megbízott telefonon közölte is D. B.-vel, továbbá informálta őt arról, hogy D. P. majd megteheti a feljelentését a gépkocsi miatt.

Pár perc múlva ismét hívta M. T. a körzeti megbízottat, és arról számolt be neki, hogy vissza akarták adni az iratokat, a panaszos azonban tégladarabokat hajított feléjük és fenyegetőzött, ezért nem mernek a gépkocsi közelébe menni. M. J. r. főtörzsőrmester tájékoztatta M. T.-t, hogy bejelentést tesz a rendőrségen, és arra kérte M. T.-t, hogy ne álljanak ellen a panaszosnak, inkább hagyják őt elmenni, hogy ne kerüljön sor bántalmazásra. Ezt követően a körzeti megbízott ismételen betelefonált a rendőrkapitányságra.

M. J. r. főörzsőrmester előadta, hogy a panaszos családját jól ismeri, és tudomása van róla, hogy panaszos az egész családjával haragban áll. Elmondta továbbá, hogy a fenti időben nem állt szolgálatban, és azért nem helyezte szolgálatba magát és kezdeményezett intézkedést, mert nem volt intézkedésre alkalmas állapotban. Az eseményekről csak telefonon szerzett tudomást, a helyszínen sem az intézkedést megelőzően, sem az alatt, sem pedig azt követően nem volt jelen.

6) K. S. r. főörzsőrszázlós 2011. október 1-jén kelt jelentése szerint 2011. július 26-án 8 órától július 27-én 8 óráig látott el ügyeletesvezetői szolgálatot. Elmondása szerint 19 óra és 19 óra 30 perc között tett bejelentést a panaszos, és elmondta, hogy hazament, ahol a volt férjével együtt laknak. A gépkocsijából pakolt ki, a kulcsot a gépjármű ajtajában hagyta kívülről, amit a volt férje elvett, majd távozott otthonról. A panaszos iratai a gépkocsiban maradtak. A r. főörzsőrszázlós megkísérelte a panaszost tájékoztatni a lehetőségeiről az ügyvel kapcsolatban, a panaszos azonban a tájékoztatást nem vette tudomásul, rendőri intézkedést kívánt, és követelte, hogy a gépkocsi kulcsait D. Z.-től a rendőrök vegyék vissza. A panaszos a férje hollétét nem közölte. Először azt nyilatkozta, hogy a helyszínen lévő gépkocsi az ő tulajdona, majd később a beszélgetés során elmondta, hogy a gépkocsi a lánya tulajdona, és ő az üzemben tartó.

Mivel a bejelentés alapján az ügy egy válás okán kialakult éles vitának tűnt, aminek megoldása polgári peres úton lehetséges, továbbá az ilyen esemény nem kíván azonnalos rendőri intézkedést, az ügyeletes ismételt tájékoztatta a panaszost az ügy megoldásának lehetőségeiről, elmondta neki, hogy az ügyben D. Z.-vel szemben feljelentést tehet. A panaszos a tájékoztatást ismét nem vette tudomásul, majd egy, a rendőrség tehetetlenségével kapcsolatos megjegyzéssel a telefont letette.

A telefonbeszélgetés befejeztével az ügyeletesvezető a körzeti megbízottas kollégát szándékozta felhívni, aki ugyan nem volt szolgálatban, de mivel ismeri a helyi viszonyokat, a r. főörzsőrszázlós tájékozódni szeretett volna a panaszossal, valamint családjával kapcsolatban. Mielőtt felhívhatta volna, a körzeti megbízott kereste fel őt ugyanazzal az ügyvel kapcsolatban. Elmondta, hogy a panaszos volt férje hívta fel, és kért tanácsot tőle. A helyzet tisztázását követően a r. főörzsőrszázlós tudatta a körzeti megbízottal, hogy a panaszos azt sérelmezi leginkább, hogy az iratait a volt férje a kocsi bezárta, és azt nem adja vissza. A r. főörzsőrszázlós kérte a körzeti megbízottat, hogy a volt férjet telefonon tájékoztassa, hogy a panaszos iratait mindenképpen vissza kell adni, a további kérdésekben pedig egymással szemben feljelentést tehetnek.

Ezt követően a r. főörzsőrszázlós kb. 3-4 telefonhívást bonyolított le, amikor a körzeti megbízott ismételt felhívta és tájékoztatta arról, hogy telefonon beszélt a volt férjjel, aki elmondta, hogy a gépkocsi valószínűleg véletlenül záródhatott be, ő csak a kulcsot akarta elvinni. Arról sem volt tudomása, hogy a panaszosnak a gépkocsiban maradtak az iratai és értékei. A volt férj a felszólításnak eleget téve elment a panaszoshoz, hogy iratait és értékeit visszaadja neki, a panaszos azonban téglával támadt rá. A körzeti megbízott tájékoztatta továbbá a r. főörzsőrszázlóst, hogy a gépkocsi tulajdonosát a volt férj értesítette, és a tulajdonos a helyszínre tart. Elmondta továbbá, hogy a volt férjnek azt tanácsolta, ne keveredjenek a panaszossal vitába, inkább hagyják el a helyszínt, és az ügyet a későbbiekben tisztázzák.

Ezt a második telefonbeszélgetést követően kb. 1-2 perccel a körzeti megbízott ismételt telefonált, és közölte, hogy a panaszos dobálni kezdte a volt férjét és lányát kövekkel. Ekkor vált egyértelművé, hogy mivel az esetben szereplő személyek testi épsége veszélybe került,

szükségessé vált a helyszínre rendőrfőosztályt irányítani, ami a telefonbeszélgetést követően meg is történt. 10 perc elteltével a panaszos ismételt bejelentést tett, és elmondta, hogy D. Z. többedmagával megjelent nála, és a gépkocsijából a papírjait ki akarja venni.

A kiérkező rendőrök tájékoztatták az ügyeleteset, hogy érkezésükkor a panaszos gépkocsija nyitott állapotban volt, a panaszos pedig a járműben ült. Mivel időközben a r. főőrnagy tudomására jutott, hogy a gépkocsi tulajdonosa a helyszínre tart, a helyzet tisztázása érdekében a helyszínen levő rendőrt utasította, hogy a gépkocsi kulcsait vegye magához, majd tisztázzák a helyszínre érkező tulajdonos és a panaszos közötti nézeteltérést, és közölgék a felekkel, hogy az egymás közötti vitás kérdésekre a polgári törvénykönyvben leírtak az irányadók.

7) A rendőrség a Testület rendelkezésre bocsátotta a panaszos bejelentéséről, az ügyeletes és a körzeti megbízott beszélgetéseiről, valamint az ügyeletes és a járőr között zajlott telefonbeszélgetésekről rögzített hangfelvételt. A beszélgetések az ügyeletes, valamint a körzeti megbízott által előadottak szerint zajlottak.

III.

A Testületnek először értékelnie kellett a panasz határidőben való előterjesztésének kérdését. Az Rtv. 93. §-ának (1) bekezdése szerint ugyanis: „A Testülethez a panaszt az intézkedéstől, ha pedig a panasz előterjesztője az őt ért jogsérelemről később szerzett tudomást, ettől az időponttól számított nyolc napon belül lehet előterjeszteni”.

A Testület töretlen gyakorlata szerint befogadja azokat a panaszokat, amelyeket a panasz benyújtására nyitva álló 8 napos határidőt túllépve terjesztettek ugyan elő, azonban a panaszos kifejezetten nyilatkozik arról, hogy a rendőri intézkedés során panaszjogáról nem tájékoztatták, amennyiben a panaszos ilyen állítását a rendőri iratok sem tudják cáfolni.

A panaszos a Testület kérdésére válaszolva elmondta, hogy a rendőri intézkedés során panaszjogáról nem tájékoztatták, a Testülethez fordulás lehetőségéről 1-2 nappal panasz benyújtása előtt szerzett tudomást a Rendőrkapitányságon.

A Testület azon kérdésére, hogy az intézkedő rendőrök mennyiben tettek eleget az Rtv. 20. §-ában foglalt kötelezettségeiknek – beleértve a panaszjogról történő tájékoztatást is – az intézkedő rendőrök a Testület megkeresését követően írt kiegészítő jelentésükben azt a választ adják, hogy az „intézkedés során az Rtv. 20. §-ában foglaltaknak eleget tettek”, a Testület kifejezett kérésére sem tértek ki arra, hogy pontosan miről tájékoztatták a panaszost, illetve konkrétan a Testülethez fordulás lehetőségéről tájékoztatták-e őt, és ha igen, ki és mikor tette azt.

Fentiek alapján a Testület nem tudott minden kétséget kizáróan meggyőződni arról, hogy a panaszos megfelelő tájékoztatást kapott a panaszjogáról, amit a panaszos terhére értékelni méltánytalan volna, ezért a Testület a panaszos igazolási kérelmének helyt adott, így a panaszt, mint határidőben érkezettet befogadta és annak érdemi elbírálása mellett döntött.

IV.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján vizsgálat tárgyává tette a rendőrök intézkedési kötelezettségének teljesítését, valamint a részrehajlásmentes eljárás követelményének érvényesülését.

A Testület megállapította, hogy a rendőri fellépés érintette a panaszosnak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény 2. §-ának (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvéből levezethető tisztességes eljáráshoz, valamint a 9. § (1) bekezdése szerinti tulajdonhoz való jogát.

1) A Testület először azt vizsgálta, hogy a panaszos bejelentése keletkeztetett-e intézkedési kötelezettséget a rendőrség oldalán.

a) A panaszos, valamint a rendőrség előadása megegyezik a tekintetben, hogy a panaszos két alkalommal tett bejelentést a Rendőrkapitányságon, ellentmondás csak a bejelentés időpontját illetően áll fent. A panaszos előadása szerint a bejelentéseket 17 óra 30 perckor, majd 18 óra 30 perckor tette, a rendőrségi iratok szerint azonban a telefonhívásokra – a hangrögzítő szerint – 19 óra 21 perckor, majd 20 óra 4 perckor került sor. A bejelentésekről rögzített hangfelvételeket a rendőrség a Testület rendelkezésére is bocsátotta. A Testületnek nem volt oka kétségbe vonni a hangrögzítő által dokumentált időpontokat, ezért a segélyhívások időpontja tekintetében a rendőri előadást vette alapul.

A panaszos első bejelentésében elmondta, hogy hazament a lakására, ahol a volt férjével együtt laknak. Éppen a gépkocsijából pakolt ki – a kulcsot a jármű ajtajában hagyta kívülről – amikor a volt férje elvette annak kulcsát, majd távozott otthonról. Mivel a panaszos iratai a zárt gépkocsiban maradtak, rendőri intézkedést kért, és követelte, hogy a gépkocsi kulcsait D. Z.-től a rendőrök vegyék vissza. A panaszos a férje hollétét nem közölte. A gépkocsi tulajdoni viszonyaival kapcsolatban a panaszos először azt nyilatkozta, hogy az az ő tulajdona, majd később a beszélgetés során elmondta, hogy az a lánya tulajdonát képezi, azonban ő az üzemben tartó.

A panaszos második segélyhívása során előadta, hogy D. Z. többedmagával megjelent nála, és a gépkocsijából a papírjait ki akarta venni. A r. főtorzszászlós közölte a panaszossal, hogy a rendőrrészt már a helyszínre irányította.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése rendelkezik a rendőr intézkedési kötelezettségéről. A hiányzó jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve illet a tudomására hoznak. A Szolgálati Szabályzat 3. § (1) bekezdése értelmében bűncselekmény vagy szabálysértés észlelése, valamint a közbiztonságot, a közrendet, az államhatár rendjét, a polgárok személyét vagy javait sértő vagy fenyegető veszélyhelyzet esetén, illetőleg ha illet hoznak tudomására, a rendőrt intézkedési kötelezettség terheli.

A konkrét esetben megállapítható volt, hogy a panaszos egy, a javait fenyegető veszélyhelyzetről tett bejelentést, hiszen volt férje távozott otthonról annak a gépkocsinak a kulcsával, aminek a panaszos az üzemben tartója, sőt volt férje az iratait és értékeit is bezárta

a gépjárműbe, azokhoz a panaszos nem fért hozzá, a helyszínt elhagyni nem tudta. Ez az esemény olyannak tekinthető, amely az Rtv. 13. §-a és a Szolgálati Szabályzat 3. §-a értelmében rendőri beavatkozást tesz szükségessé, intézkedési kötelezettséget keletkeztet, hiszen jogellenes cselekmény elkövetésének a gyanúját veti fel.

Az ügyeletvezető jelentéséből kiderül azonban, hogy a panaszos első segélyhívását követően nem küldött ki járőröket a helyszínre, csak kb. fél óra elteltével, amikor a körzeti megbízottól megtudta, hogy a panaszos családjának testi épsége is veszélybe került. A panaszos első bejelentését követően közel egy óra telt el a rendőrök kiérkezéséig.

A Testület megállapította, hogy a rendőrség az intézkedési kötelezettségének késve tett eleget, mivel az ügyeletvezető – annak ellenére, hogy jogellenes cselekmény gyanújáról szerzett tudomást – nem intézkedett haladéktalanul, a panaszos első bejelentését követően a járőrök kiküldése iránt. Fentiek miatt sérült a panaszos tisztességes eljárásához való joga.

b) A Testületnek ezt követően abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a rendőrség intézkedési kötelezettségét megfelelően teljesítette-e.

Az első bejelentés alkalmával az ügyeletvezető úgy ítélte meg, hogy az ügy egy válás okán kialakult éles vita, aminek megoldása polgári peres úton lehetséges, továbbá nem kíván azonnalos rendőri intézkedést, ezért arról tájékoztatta a panaszost, hogy D. Z.-vel szemben feljelentéssel élhet. Az ügyeletvezető a járőröket a panaszos két telefonhívása között értesítette, azt követően, hogy a körzeti megbízottól tudomást szerzett arról, hogy a panaszos agresszív magatartást tanúsít, és a helyszínen tartózkodó személyek testi épsége is veszélybe került. A járőrök 20 óra 15 perckor – a panaszos első bejelentését követően 54 perccel – érkeztek a helyszínre.

Az intézkedő rendőrök – jelentésük szerint – igazoltatták, majd meghallgatták a panaszost, valamint a helyszínen tartózkodó hozzátartozókat: a panaszos volt férjét, idősebbik lányát, valamint vejét is. A meghallgatásokról még az intézkedés napján jelentést készítettek. A rendszám alapján leellenőrizték a kérdéses járművet, és a nyilvántartásból megállapították, hogy annak tulajdonosa a panaszos fiatalabbik lánya, D. P. Mivel D. P. az intézkedés idején másutt tartózkodott, az intézkedő rendőrök a tulajdonos megérkezéséig a gépjármű indítókulcsát visszatartották. Az intézkedő rendőrök kiegészítő jelentése szerint a panaszos egy alkalommal sem említette, hogy ő a gépkocsi üzemben tartója. P. Sz. r. törzsőrmestert, valamint G. Z. r. őrmestert 21 óra 5 perckor váltotta le P. N. r. törzsőrmester és F. K. r. főtörzsőrmester, akiket tájékoztattak a kialakult helyzetről, majd a gépkocsit annak indítókulcsával együtt átadták. A gépkocsi tulajdonosa 21 óra 50 perckor érkezett meg, őt az eljáró rendőrök igazoltatták, majd átadták neki az indítókulcsot. A rendőrök tájékoztatták a panaszost arról, hogy a gépjármű használatának feltételeit polgári peres úton rendezhetik, majd távoztak a helyszínről.

A panaszos a történetet eltérően adja elő. A beadvány szerint a panaszosnak csak azt kellett megmondania, hogy kinek a nevében van a gépkocsi, majd a forgalmi engedély megtekintése után közölték az intézkedő rendőrök, hogy azon a panaszos szerepel, ezért elviheti a gépjárművet. Ekkor a panaszos családja felháborodott, és a rendőrökre támadt azzal, hogy a gépkocsi nem a panaszos tulajdonát képezi. A rendőrök erre közölték, hogy felhívják feletteseiket, hogy megtudakolják, mit tegyenek, távolabb mentek és telefonáltak. Ezt

követően az intézkedő rendőrök közölték, hogy a panaszosnak meg kell várnia a kisebbik lányát, ő majd eldönti, hogy a panaszos elviheti-e a gépkocsit.

A közúti közlekedési igazgatási feladatokról, a közúti közlekedési okmányok kiadásáról és visszavonásáról szóló 35/2000. (XI. 30.) BM rendelet 39. § (2) és (3) bekezdései szerint a forgalmi engedélyben és a nyilvántartásban üzemben tartóként azt a természetes vagy jogi személyt, illetőleg jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetet lehet feltüntetni, aki a jármű jogszerű üzemeltetésére szerződés vagy más hitelt érdemlően igazolt jogcím alapján jogosult. Az üzemben tartó – e jogának a jármű tulajdonosa által egyoldalú nyilatkozattal történő visszavonásáig – a jármű forgalomban tartásával, közúton való részvételével kapcsolatos jogokat teljes egészében gyakorolhatja. Ez magában foglalja a jármű időszakos műszaki vizsgáztatását, forgalomból történő ideiglenes kivonását, illetve ismételt forgalomba helyezését, az üzemben tartó adatai változásának bejelentését, valamint a forgalmi engedély, illetve címke, rendszám-tábla és regisztrációs matrica pótlását.

A panaszos a Testület rendelkezésére bocsátott egy, a gépkocsi forgalmi engedélyéről készített fényképfelvételt, amin látható, hogy a forgalmi engedélyen ő, mint a gépkocsi üzemben tartója szerepel. Fentiek szerint jogosult tehát a jármű forgalomban tartásával, közúton való részvételével kapcsolatos jogokat teljes egészében gyakorolni.

A Testület nem fogadta el az intézkedő rendőrök azon indokolását, hogy a panaszos nem említette nekik, hogy ő a gépkocsi üzemben tartója, mivel a bejelentésről rögzített hangfelvételen hallható – és az ügyeletvezető jelentésében is szerepel – hogy a panaszos erről említést tesz. A rendőrségnek tehát tudomása volt arról, hogy a panaszos a gépkocsi üzemben tartója, az ügyeletvezetőnek erről tájékoztatást kellett volna nyújtania a járőröknek. Az üzemben tartói jogosultság ezenkívül a gépkocsi forgalmi engedélyén is szerepelt, amit – egy olyan rendőri intézkedés során, ahol a vita tárgya maga a gépjármű – indokolt ellenőrizni.

A Testület meglátása szerint – mivel minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy a rendőrségnek tudomása volt arról, hogy a panaszos a vitatott gépkocsi üzemben tartója – az eljáró rendőröknek a helyszínen lévő személyek igazoltatását és meghallgatását követően hozzá kellett volna segítenie a panaszost ahhoz, hogy az őt – mint a gépkocsi üzemben tartóját – megillető jogokat gyakorolni tudja. A panaszos a gépkocsi közúton való részvételével kapcsolatos jogokat ugyanis mindaddig jogosult gyakorolni, amíg az üzemben tartói jog fennáll.

Fentiek miatt a Testület úgy ítélte meg, hogy sérült a panaszos tulajdonhoz való joga azáltal, hogy az intézkedő rendőrök nem biztosították számára az őt, mint üzemben tartót megillető jogokat.

c) A panaszos az intézkedés módjával kapcsolatban sérelmezte, hogy az először kikerkező rendőrök őt nem, csak családjának többi tagját hallgatták meg, az őket váltó járőrök pedig fel sem vették a panaszossal a kapcsolatot.

A Testület a panaszos fenti sérelmeit az intézkedési kötelezettség részeként vizsgálta és az alábbiakat állapította meg.

A panaszos azon sérelmét, hogy őt a helyszínen nem hallgatták meg, az intézkedő rendőrök jelentése, valamint a kapitányságvezető tájékoztatása cáfolja. Állítása alátámasztására a rendőrség megküldte a Testületnek az intézkedés napján készített, a helyszínen tartózkodó

személyek – köztük a panaszos – meghallgatásáról készített jelentést is. Mivel a jelentés a panaszos előadásával megegyezően tartalmazta az ügy előzményeit, a Testület elfogadta az eljáró rendőrök állítását, és megállapította, hogy a panaszos meghallgatására sor került.

A panaszos sérelmezte továbbá, hogy a később kikerkező rendőrök nem vették fel vele a kapcsolatot. A beadványból kiderül azonban, hogy a panaszos 20 óra 45 perc körül – tehát a rendőrök váltását megelőzően – bement a szobájába, és nincs arról tudomása, hogy ezt követően mi történt. A Testület álláspontja szerint, mivel a panaszos adatai már ismertek voltak és az ügy előzményeit a kikerkező rendőrök rögzítették, nem volt indokolt a panaszos ismételt meghallgatása.

Fentiek miatt a Testület megítélése szerint az eljáró rendőrök az intézkedési kötelezettségük teljesítése során nem valósítottak meg mulasztást a fentiek tekintetében, ezért a panaszost további alapjogsérelem nem érte.

2) A panaszos beadványában kifogásolta, hogy amikor a telefonjával világított a gépkocsi mellett, az intézkedő rendőr felszólította, hogy ne rögzítse az intézkedést. A panaszos a rendőrnek válaszul elmondta, hogy nem áll szándékában, majd megkérdezte, mi történne, ha mégis rögzíteni szeretné az eseményeket.

A kapitányságvezető tájékoztató levelében előadta, hogy a panaszos megkísérelt a videofelvételt készíteni az intézkedésről, egy mobiltelefont tartott a kezében, azt a látszatot keltve, hogy az intézkedést rögzíti. A panaszost az intézkedő rendőr felszólította, hogy tegye le a telefont, valamint felhívta a figyelmét, hogy amennyiben a felvett intézkedést felhasználja, vagy azt közzé teszi, bűncselekményt követ el. A panaszos ezt követően a telefont elrakta, a figyelmeztetést tudomásul vette.

A rendőri intézkedések rögzítésével kapcsolatban megoszlik a joggyakorlat. Számos adatvédelmi biztosi és legfelsőbb bírósági döntés mellett több rendőri szerv vezetőjének jogi álláspontja is az, hogy a rendőrökről hozzájárulásuk nélkül szolgálatban sem készíthető jogszerűen hang-, illetve képfelvétel.

Ugyanakkor a Testület 120/2008. (X. 21.) számú állásfoglalásának előkészítése során a rendőrség több képviselője is úgy nyilatkozott, hogy önmagában a felvételkészítés miatt nem, csupán a felvétel közzététele kapcsán merülnek fel jogi aggályok.

Az ORFK Hivatala Jogi Főosztályának vezetője szerint „az intézkedő rendőr nem közszereplő, intézkedése során az esemény fotózható, a rendőr arcképe azonban annak előzetes hozzájárulása nélkül nem hozható nyilvánosságra. Ez viszont nem jelenti azt, hogy a közterületen intézkedő rendőrökről egyáltalán ne lehetne felvételt készíteni, azonban a felvételek készítése kizárólag az érintettek számára is nyilvánvaló módon történhet. A felvétel készítésekor sem lehet viszont az intézkedő rendőrt akadályozni a feladatainak ellátásában, és amennyiben erre sor kerül, úgy a rendőr – nem kifejezetten a felvétel készítése, hanem az intézkedés akadályozása miatt – megteheti a szükséges további intézkedéseket.”

A BRFK Hivatala Jogi, Koordinációs és Panaszügyi Osztály Jogi Csoportjának vezetője arra az álláspontra helyezkedett, hogy a magánszemély a rendőrt mind egyenruhában, mind civilben foganatosított intézkedése során jogosult lefényképezni, azonban arcmásának

közzétételéhez kifejezett hozzájárulása szükséges. Ez viszont nem jelenti azt – értelmezése szerint –, hogy magánszemély nem fényképezheti az intézkedést, mivel a rendőrség nem lehet „arc nélküli” az intézkedései során sem. A csoportvezető kifejtette továbbá, hogy önmagában a rendőr fényképezése nem lehet jogalapja a fényképező személy elleni intézkedésnek.

Ezzel a rendőrségi véleménnyel összhangban a Testület is arra az álláspontra helyezkedett, hogy az Alkotmánybíróság 54/2000. (XII. 18.) AB határozata alapján fokozott közérdek fűződik az esetleges rendőri jogsértések dokumentálhatóságához.

A Testület álláspontja szerint a rendőr valóban nem tekinthető közszereplőnek, azonosításához viszont közhatalom-gyakorlása során közérdek fűződik. Abban az esetben, ha – mint a panaszos által lefényképezett eseménynél is történt – a rendőr intézkedik, arcával is vállalnia kell a cselekményt.

Mindezek alapján a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a rendőri intézkedések dokumentálása önmagában nem törvénysértő, azt a rendőr nem tilthatja meg és további intézkedést sem alapíthat a felvételkészítésre. Más a helyzet akkor, ha a dokumentálás oly módon történik, hogy az akadályozza a rendőri intézkedést. Ilyen esetben indokolt lehet az abbahagyásra történő felszólítás, és annak megtagadása esetén további rendőri intézkedés is szóba jöhet. Bár jelen esetben nem állapítható meg egyértelműen, hogy a panaszos készített-e videofelvételt, vagy nem, a Testület álláspontja szerint, ha készített is, azzal nem akadályozta, illetve akadályozta volna az intézkedést.

Ezért a hangfelvétel készítésével összefüggésben a Testület nem fogadta el a rendőri hivatkozást, és úgy ítélte meg, hogy sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga amiatt, hogy az intézkedő rendőr a felvétel készítésének abbahagyására szólította fel.

A Testület e következtetése kapcsán hangsúlyozza, hogy a rendőri felszólítás nem tekinthető olyan módon a hozzájárulás megtagadásának, ahogy az egy magánszemély részéről történt volna, hiszen a rendőri utasításnak mindenki köteles engedelmessé válni (hacsak az intézkedés jogszerűtlensége mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható), van tehát egy közhatalmi elem abban a mozzanatban, hogy a rendőr a hangfelvétel készítésének abbahagyására szólítja fel a panaszost, és így megnehezíti az esetleges későbbi jogérvényesítést, a panaszjog hatékony gyakorlását.

3) A panaszos kifogásolta, hogy a járőrök nem az ő bejelentése, hanem a körzeti megbízott közbenjárása nyomán érkeztek ki, amit azzal magyaráz, hogy veje és a körzeti megbízott jól ismerik egymást. Fentiek miatt a Testület vizsgálta, hogy sérült-e az intézkedés részrehajlásmentességének követelménye.

Az Rtv. 13. § (2) bekezdése rendelkezik azon általános, elvi jelentőségű szabályról, miszerint a „rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni”. Az Rtv. indokolása szerint a rendőr a törvény rendelkezéseinek érvényesítése érdekében mindenkivel szemben részrehajlás nélkül köteles eljárni. A törvény előtti egyenlőség alkotmányos követelményére tekintettel a rendőri intézkedés törvényi feltételeinek megvalósulása esetén a rendőr az érintett személyére tekintet nélkül – bárkivel szemben – köteles eljárni. A rendőri intézkedés során különbséget tenni nem szabad, e minőség a rendőri intézkedés megtételének vagy elmulasztásának alapja nem lehet.

A kapitányságvezető tájékoztató levelében leszögezte, hogy az intézkedő rendőrök egyike sem ismerte korábban a panaszos vejét, csak a körzeti megbízott. A körzeti megbízott jelentésében beszámolt róla, hogy M. T. – vagy felesége – bejelentést tett nála a panaszolt időben, azonban ő ekkor nem állt szolgálatban, többször beszélt azonban az ügyeletvezetővel, beszámolt neki a hozzá beérkezett bejelentésről, valamint egy későbbi hívásában arról is, hogy megtudta, a panaszos rátámadt a családjára. Előadta, hogy a panaszos családját jól ismeri, és tudomása van róla, hogy panaszos az egész családjával haragban áll. Elmondta továbbá, hogy a fenti időben nem állt szolgálatban, és azért nem helyezte szolgálatba magát és kezdeményezett intézkedést, mert nem volt intézkedésre alkalmas állapotban. Az eseményekről csak telefonon szerzett tudomást, a helyszínen sem az intézkedést megelőzően, sem az alatt, sem pedig azt követően nem volt jelen.

A Testület a rendelkezésre álló iratok és hangfelvételek áttanulmányozását követően megállapította, hogy a körzeti megbízott a sérelmezett események során intézkedést nem fogantatosított, csupán tájékoztatta a szolgálatban lévő rendőröket az esettel összefüggő körülményekről.

A Testület az intézkedő rendőrök magatartása kapcsán nem tárt fel olyan momentumot, amely miatt eljárásuk objektivitása megkérdőjelezhető lett volna, ezért úgy foglalt állást, hogy a részrehajlásmentes eljárás követelménye az intézkedés során mindvégig érvényesült, így a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát nem érte sérelem.

4) A panaszos sérelmezte, hogy semmilyen írásos anyagot nem látott az intézkedésről.

A Testület ezzel összefüggésben az Rtv. 13. § (2) bekezdésére hívja fel a figyelmet, ami alapján a rendőr köteles a törvény rendelkezéseinek megfelelően intézkedni.

Jelen esetben ugyanakkor nincs olyan törvényi rendelkezés, amely alapján a rendőrök írásos dokumentáció elkészítésére lettek volna kötelesek, továbbá olyan tény sem merült fel, ami alapján az utólag készített iratokból a panaszosnak másolatot kellett volna adniuk. Azt pedig a panaszos sem nevesítette, hogy pontosan milyen irat bemutatását hiányolta.

A Testület megítélése szerint a rendőröknek nem állt fent jogszabályi kötelezettsége arra vonatkozóan, hogy az esettel összefüggésben keletkezett iratokból a panaszosnak másolatot adjanak, ezért nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga amiatt, hogy a panaszos nem látta az intézkedésről készült dokumentációt.

IV.

A Testület vizsgálatának eredményeként megállapította, hogy sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga az intézkedési kötelezettség késedelmes teljesítése miatt, továbbá a tulajdonhoz való joga is amiatt, hogy a rendőrök nem biztosították a panaszos számára az őt, mint üzemben tartót megillető jogokat. A Testület álláspontja szerint sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga amiatt is, hogy az intézkedő rendőr a videofelvétel készítésének abbahagyására szólította fel.

A Testület az intézkedő rendőrök magatartása kapcsán nem tárt fel olyan momentumot, amely miatt eljárásuk objektivitása megkérdőjelezhető lett volna, ezért úgy foglalt állást, hogy a részrehajlásmentes eljárás követelménye az intézkedés során mindvégig érvényesült, így a

panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát nem érte sérelem. Nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga amiatt sem, hogy a rendőri intézkedésről készült dokumentációt nem látta.

A Testület úgy ítélte meg, hogy a megvalósult jogsértések súlya összességében indokoltá teszi a panasz és az állásfoglalás megküldését az országos rendőrfőkapitánynak, ezért döntését a rendelkező részben foglaltak szerint alakította ki.

Budapest, 2011. december 7.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
előadó testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET